

[Niels Westerby.]

gene skal genfremsættes i den næste samling. På dette område er der heller ikke sket noget.

Jeg har også oplevet en masse debatter i det høje ting, hvor man fra alle partiers side kappes om at sige, at vi forstår vort ansvar over for udviklingslandene, og her må der også gøre en indsats. Så kommer liberalt centrum og foreslår, at nu skal man gøre noget øjeblikkeligt herved — men hvad sker der så i det udvalg, der bliver nedsat? Der sker det, at man fra alle partiers side afviser at forhøje bevillingerne i det næste finansår med 100 mill. kr. Også her oplever man en skærende kontrast imellem de mange ord om, at man vil gøre noget for udviklingslandene, og så de politiske realiteter.

Sådan kan vi vende billedet fra næsten situation til situation. Jeg mindes, da liberalt centrum i efteråret fremsatte et lovforslag om, at man ganske regelmæssigt skulle foretage en undersøgelse af forbrugssammensætningen og udregne pristallet på grundlag heraf og så skulle sørge for at synkronisere de ændrede pristalsberegninger med overenskomstforhandlingerne på arbejdsmarkedet, således at vi ikke fik de evindelige diskussioner om, hvilket pristal der skulle lægges til grund imellem de to parter. Men det blev afvist, idet man sagde: ja, det vil pristalsnævnet jo nok finde frem til. Men jeg forstår nu, at man såvel fra pristalsnævnets som vel også fra økonomiministerens og regeringens side og fra alle andre sider er indstillet på, at man ikke regelmæssigt vil have sådanne ændrede forbrugssammensætninger som grundlag for pristalsberegningen, og at man ikke vil gøre noget for at synkronisere arbejdsmarkedets forhandlinger i forhold til det. Så vil vi sandsynligvis komme til at opleve de sædvanlige evindelige debatter om, hvornår man skal ændre forbrugssammensætningen ved beregningen af pristallet, og lange tovtrækkerier imellem Arbejdsgiverforeningen og fagforeningerne og andre om, hvilket pristal man skal bruge. Ja, det kan jo ofte næsten føre til sådanne spændinger, at man kan sige, at hele arbejdsmarkedet i nogen grad bliver belastet derved.

Hvorfor kan man ikke bringe orden på sådan noget? Det er vel ikke sådan, at

når et lille og nyt parti kommer med et forslag — jeg spørger bare — så skal de gamle og, om jeg så må sige, velmeriterede partier — man kan kalde dem de etablerede partier — for enhver pris afvise det, næsten uanset hvilket indhold det har? Det er vel ikke sådan, at det i det hele taget er en af de ting, der vanskeliggør det parlamentariske arbejde, at man mere ser på, hvem der kommer med noget, end man ser på det, der er det afgørende: hvad man kommer med? Sådan kan det vel være fristende for en opposition at handle, sådan kan det vel også være fristende for en regering, men jeg tror, det er en dårlig skik, som man må se at komme bort fra.

Jeg har også lagt mærke til, at man tit hører referater fra udvalgmøder; det bliver sagt, at vi undte ikke, at den eller den eller det og det parti skulle have det og det igennem; men det var mere det, det kom an på, at man ikke undte den og den at få det igennem, det var mindre selve spørgsmålet, om det var fornuftigt, det, der var blevet foreslået, om det var noget, der burde komme igennem. Jeg tror, man i høj grad trænger til en fornyelse af indstillingen her i folketinget på dette område.

Jeg mener altså at kunne fastslå, at selv om man kan sige, at på mange af de mere dagligdags områder, som der ikke er større politisk spænding om, foregår arbejdet gnidningsløst og sagligt herinde i det høje ting, sådan at problemerne bliver løst og der bliver gjort et gedigent stykke arbejde, så må man på den anden side også sige, at på alle de områder, hvor der virkelig hersker en politisk spænding, hvor der virkelig er, om jeg så må sige, delte politiske anskuelser og man som et led i kampen om regeringsmagten søger at stække hinanden og placere sig selv, er det meget magre resultater, man får ud af det, fordi det partitaktiske spil og spillet om regeringsmagten faktisk stjæler alle kræfterne, således at selve det saglige glider i baggrunden.

Jeg må sige, at jeg har med en vis interesse lyttet til hr. Poul Hartlings betragtninger om forholdet VK og forholdet VR. Jeg lagde mærke til — og jeg må sige, at det må jo for så vidt være en stor dag for hr. Poul Sørensen — at hr. Poul Hartling indledte med at fastslå betydningen og